

Jeg kunde navnlig henvide til et Par af de af mig fremlagte Erklæringer fra Sognesforstanderskabene, hvor de vedkommende Menigheder forestaaes af Geistlige, der ikke dele den Stemning, som har tilkjendegivet sig i Menighederne. Disse Geistlige ere høist agtværdige Mænd, som vistnok nyde megen Agtelse og Tillid i Menighederne, og det er altsaa, synes mig, et Beviis paa, at, naar i disse Menigheder Ansøvelserne have yttret sig aldeles i modsat Retning imod den, som findes hos dem, hvis Mening i dette Punkt maa have saa megen Indflydelse i Menighederne, da er det, der saaledes er fremkommet, ikke noget Stin, men det er noget meget dybt Følt og Dybtgaaende, som har banet sig Vej, uagtet Forholdene der slet ikke ere gunstige derfor. Det var vistnok pludseligt og uventet, at der kom en saadan Bevægelse i Fjeldkirken, og der laa noget Overraskende deri, men deraf fulgte igjen, at den stærke Bevægelse, efter Tingenes naturlige Gang, ikke kunde vedligeholde sig med samme Styrke; den maatte efterhaanden sagnes noget, ligesom det sagnedes paa den anden Side. Men heraf troer jeg ikke man kan slutte, at den skulde være blot forbigaaende; jeg for mit Vedkommende antager, at den har en dybere Grund, og jeg troer, at det er gaaet her, som det hedder efter Ordspøget: Det stille Vand har den dybe Grund. Men, naar jeg nu holder mig til denne Stemning, saa mener jeg, at den forstjener at respecteres, ligesom den jo er bleven respecteret, forsaavidt man ikke er gaaet ind paa at indføre borgerligt Ægtefælskab for Fjeldkirken's Vedkommende, hvor begge Personer høre til denne Kirke; men jeg troer, at man bør gaae videre endnu, og at man saa meget som muligt bør undgaae denne Biessesform og kun gaae ind derpaa, hvor der er meget talende Grunde derfor. Saadanne Grunde forekommer det mig, at der ikke her er tilstede. Der er vel blevet henviist til de Personer, som kunde komme i det Tilfælde at indgaae sige Ægtefælskab; der er blevet henviist til, at der maaskee hos den Person, som blev viet af en Præst, der ikke hørte til hans egen Kirke, kunde være noget Modstræbende. Dette er navnlig blevet anført af den høiagtede Kultusminister. Han meente dog ikke, at det kunde

være til noget egentligt Samvittighedsbesvær; thi han antog vistnok meget rigtigt, at et blandsk Ægtefælskab ikke lettelig under en saadan Forudsætning kunde være muligt, men han meente dog, at det kunde være en vis Modstræben. Jeg vil ikke nægte, at der maaskee undertiden kunde røre sig Noget hos Personer, som kom i dette Tilfælde, der kunde have en agtværdig Grund, skjøndt jeg troer, at den Følelse, som ved sige Leiligheder vil gjøre sig gjældende, vil kunne have et meget forskjelligt Værd. Men denne Følelse troer jeg i alt Fald især maa komme i Bevægelse allerede paa et tidligere Stadium, naar der, nemlig efter § 9, vil blive Spørgsmaal om at tage Bestemmelse om Børnens Opdragelse. Naar denne Kamp er udsdruet, saa troer jeg det Værste er overvundet, og det, der da endnu kan blive tilbage at overvinde i den Henseende, turde dog vel vanskeligt komme i Betragtning. Jeg veed heller ikke, om Følelsen af et vist Savn eller en vis Tomhed, som kan tænkes at røre sig hos den, der ikke bliver viet af sin egen Kirkes Præst, om denne Følelse dog i alt Fald vil kunne tilfredsstilles ved det borgerlige Ægtefælskab, ved saaledes at føre Hindringen over fra det kirkelige Gebeet, hvor den for den religiøse Følelse i en vis Grad maa have noget Tiltrækkende, paa et andet Gebeet, hvor Alt erindrer om det Verdslige og Hverdagslige. Den anden Grund, der er bleven gjort gjældende, er hentet fra en Modstræben fra Præsternes Side. Mig forekommer det, at denne Modstræben vil ikke kunne være berettiget. Det sædvanlige Tilfælde vil være, at alle Børnene skulle opdrages i den ene eller den anden af Ægtefælternes Religion, og i dette Tilfælde kan jeg ikke tænke mig, at den Præst, som hører til denne Religion, skulde være nogen Betænkelighed ved at indvie Ægtefælskabet. Men, selv om Børnene skulle blive deelte saaledes, at nogle skulde opdrages i en og andre i en anden Religion, saa synes det mig dog heller ikke, at der kunde være nogen grundet Betænkelighed. Den høitærede Kultusminister erklærede, at han kunde være tilbøielig til at antage, at vedkommende Præster skulde, i Tilfælde af blandet Ægtefælskab, være berettigede til at nægte Bielsen, fordi der kunde siges Meget